ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)
της 5ης Φεβρουαρίου 1998 *

Στην υπόθεση C-30/96 P,

Giovanni Battista Abello κ.λπ.,

Gerhard Riesch,

εκπροσωπούμενοι από τους Michele Tamburini και Franco Colussi, δικηγόρους Μιλάνου, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο του δευτέρου, 36, rue de Wiltz,

αναιρεσείοντες,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως που ασκήθηκε κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 7 Δεκεμβρίου 1995 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (τέταρτο τμήμα) στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-544/93 και T-566/93, Abello κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή Υπ.Υπ. 1995, σ. II-815), και με την οποία ζητείται η αναίρεση της αποφάσεως αυτής,

όπου ο έτερος διάδικος είναι η

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένη από τον Gianluigi Valsesia, κύριο νομικό σύμβουλο, επικουρούμενο από τον Alberto Dal Ferro, δικηγόρο Vicenza, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

υποστηριζόμενη από το

Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, εκπροσωπούμενο από την Anna Lo Monaco, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Alessandro Morbilli, γενικό διευθυντή της διευθύνσεως νομικών υποθέσεων της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, 100, boulevard Konrad Adenauer,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους H. Ragnemalm, πρόεδρο τμήματος, J. L. Murray (εισηγητή) και K. M. Ιωάννου, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: P. Léger
γραμματέας: R. Grass

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 3 Φεβρουαρίου 1996, οι Abello κ.λπ. καθώς και ο Riesch άσκησαν αναίρεση κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 7ης Δεκεμβρίου 1995 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-544/93 και T-566/93, Abello κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή Υπ.Υπ. 1995, σ. II-815), με την οποία το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή τους με την οποία ζητούσαν την ακύρωση των εκκαθαριστικών σημειωμάτων αποδοχών τους του Δεκεμβρίου 1992 και του Ιανουαρίου 1993, κατά το μέρος που καταρτίστηκαν σύμφωνα με τους διορθωτικούς συντελεστές που προκύπτουν από την εφαρμογή του κανονισμού (ΕΟΚ, Ευρατόμ,

ΕΚΑΧ) 3761/92 του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1992, που αναπροσαρμόζει, από την 1η Ιουλίου 1992, τις αποδοχές και τις συντάξεις των υπαλλήλων και του λοιπού προσωπικού των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, καθώς και τους διορθωτικούς συντελεστές που εφαρμόζονται σ' αυτές τις αποδοχές και συντάξεις (ΕΕ L 383, σ. 1), του κανονισμού (ΕΟΚ, Ευρατόμ, ΕΚΑΧ) 3765/92 του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1992, για τη διόρθωση, από 1ης Ιανουαρίου 1991, των διορθωτικών συντελεστών που εφαρμόζονται στη Δανία, στη Γερμανία, στην Ελλάδα, στην Ισπανία, στη Γαλλία, στην Ιρλανδία, στην Ιταλία, στις Κάτω Χώρες, στην Πορτογαλία και στο Ηνωμένο Βασίλειο επί των αποδοχών και συντάξεων των υπαλλήλων και του λοιπού προσωπικού των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 383, σ. 9), και του κανονισμού (ΕΟΚ, Ευρατόμ, ΕΚΑΧ) 3766/92 του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1992, για τη διόρθωση του κανονισμού (ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, Ευρατόμ) 3834/91 και του κανονισμού (ΕΟΚ, Ευρατόμ, ΕΚΑΧ) 2014/92, καθόσον αφορά τους διορθωτικούς συντελεστές που εφαρμόζονται στη Δανία, στη Γερμανία, στην Ελλάδα, στην Ισπανία, στη Γαλλία, στην Ιρλανδία, στην Ιταλία, στις Κάτω Χώρες, στην Πορτογαλία και στο Ηνωμένο Βασίλειο επί των αποδοχών και συντάξεων των υπαλλήλων και του λοιπού προσωπικού των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 383, σ. 11), καθώς και την ένσταση ελλείψεως νομιμότητας που υποβλήθηκε για τους ίδιους κανονισμούς.

2 Ως προς την επίμαχη κοινοτική ρύθμιση, το Πρωτοδικείο επισήμανε:

«1. Η αρχή της ισοδυναμίας της αγοραστικής δυνάμεως, η οποία εκφράζεται με την ισοτιμία της συνολικής αγοραστικής δυνάμεως (ή "οικονομική ισοτιμία"), μεταξύ των μονίμων και λοιπών υπαλλήλων της Κοινότητας, ανεξαρτήτως των τόπων υπηρεσίας και του νομίσματος στο οποίο καταβάλλονται οι αποδοχές, έχει ως νομική βάση τα άρθρα 63, 64 και 65 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ)· οι ίδιες διατάξεις έχουν εφαρμογή στους έκτακτους και επικουρικούς υπαλλήλους δυνάμει των άρθρων 20 και 64 του Καθεστώτος που εφαρμόζεται στους λοιπούς υπαλλήλους των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων. Υλοποιείται με τους διορθωτικούς συντελεστές που εφαρμόζονται στις χρηματικές απολαβές και εκφράζουν τις σχέσεις του κόστους ζωής μεταξύ Βρυξελλών (πόλεως αναφοράς) και των πρωτευουσών των κρατών μελών ή των λοιπών τόπων υπηρεσίας των υπαλλήλων.

2. Με μη δημοσιευθείσα απόφαση της 26ης Ιουνίου 1976, περί της μεθόδου αναπροσαρμογής των αποδοχών των μονίμων και λοιπών υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εφαρμόστηκε η αρχή της περιοδικής αναθεωρή-

σεως των διορθωτικών συντελεστών προκειμένου να ελέγχεται αν αντικατροπτρίζουν επακριβώς την αγοραστική ισοδυναμία των αποδοχών στους διάφορους τόπους υπηρεσίας (σημείο II, 1, δεύτερο εδάφιο, της αποφάσεως αυτής).

3. Με την απόφαση 81/1061/Ευρατόμ, ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, της 15ης Δεκεμβρίου 1981, περί τροποποιήσεως της μεθόδου αναπροσαρμογής των αποδοχών των υπαλλήλων και του λοιπού προσωπικού των Κοινοτήτων (ΕΕ L 386, σ. 6, στο εξής: απόφαση 81/1061), το Συμβούλιο διευκρίνισε τις λεπτομέρειες εφαρμογής του άρθρου 65 του ΚΥΚ για την περίοδο από 1ης Ιουλίου 1981 μέχρι 30 Ιουνίου 1991.

4. Σύμφωνα με την απόφαση 81/1061, προβλέφθηκε, στο πλαίσιο της ετήσιας αναθεωρήσεως των αποδοχών (άρθρο 65, παράγραφος 1, του ΚΥΚ), ετήσια αναπροσαρμογή των διορθωτικών συντελεστών στην οποία προβαίνει το Συμβούλιο προτάσει της Επιτροπής με βάση στοιχεία που παρέχουν οι εθνικές στατιστικές υπηρεσίες, λαμβανομένου υπόψη ενός κοινού δείκτη μετρήσεως της μεταβολής των τιμών που καθορίζεται από τη Στατιστική Υπηρεσία των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: Στατιστική Υπηρεσία ή Eurostat), ο οποίος υπολογίζεται σύμφωνα με τη μέθοδο "Fisher" και εκφράζει τη σχέση των τιμών μεταξύ Βρυξελλών και άλλης πρωτεύουσας και μεταξύ άλλης πρωτεύουσας και Βρυξελλών με ένα μόνον αριθμό. Επιπλέον, προβλέφθηκε ότι, σε περίπτωση αισθητών διακυμάνσεων του κόστους ζωής, θα γίνουν, αν παρίσταται ανάγκη, ενδιάμεσες προσαρμογές (άρθρο 65, παράγραφος 2, του ΚΥΚ), οι οποίες θα οδηγούσαν σε διακανονισμό κατά τον χρόνο των ετήσιων αναπροσαρμογών.

5. Η απόφαση 81/1061 καθιέρωσε επίσης την ανά πενταετία αναθεώρηση των διορθωτικών συντελεστών: η Στατιστική Υπηρεσία οφείλει, επ' ευκαιρία κάθε αναθεωρήσεως, να ελέγχει, σε συμφωνία με τις εθνικές στατιστικές υπηρεσίες των κρατών μελών, αν οι σχέσεις μεταξύ των διορθωτικών συντελεστών καθορίζουν σωστά την αγοραστική ισοδυναμία μεταξύ των αποδοχών που καταβάλλονται στο προσωπικό που υπηρετεί στις πρωτεύουσες των κρατών μελών· ο ίδιος έλεγχος πραγματοποιείται και για τους άλλους τόπους υπηρεσίας, όταν φαίνεται ότι υπάρχουν κίνδυνοι σημαντικών στρεβλώσεων. Η Επιτροπή προτείνει στο Συμβούλιο ανά πενταετία την αναπροσαρμογή των συντελεστών με βάση τα αποτελέσματα του ελέγχου αυτού.

6. Κατά τους ανά πενταετία ελέγχους, διαπιστώθηκε μερικές φορές ότι η μέθοδος επικαιροποιήσεως με τη βοήθεια κοινών δεικτών συνεπαγόταν σημαντικές διαφορές μεταξύ των νέων αποτελεσμάτων που προσδιορίζονταν με τη βοήθεια γεωγραφικών ερευνών και των αποτελεσμάτων που υπολογίζονταν με τη βοήθεια των κοινών δεικτών.

7. Στις 19 Δεκεμβρίου 1991, το Συμβούλιο εξέδωσε τους κανονισμούς (ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, Ευρατόμ) 3830/91, 3831/91, 3832/91, 3833/91, 3834/91, περί τροποποιήσεως του ΚΥΚ και του Καθεστώτος που εφαρμόζεται στους λοιπούς υπαλλήλους των Κοινοτήτων αυτών, όσον αφορά, μεταξύ άλλων, τις λεπτομέρειες αναπροσαρμογής των αποδοχών και συντάξεών τους καθώς και των διορθωτικών συντελεστών οι οποίοι εφαρμόζονται σ' αυτές τις αποδοχές και συντάξεις (ΕΕ L 361, αντιστοίχως σ. 1, 7, 9, 10 και 13, στο εξής: κανονισμός 3830/91, κανονισμός 3831/91, κανονισμός 3832/91, κανονισμός 3833/91 και κανονισμός 3834/91).

8. Ο κανονισμός 3830/91 ανανέωσε ιδίως την προηγούμενη μέθοδο αναπροσαρμογής των αποδοχών για δέκα έτη, με ορισμένες τροποποιήσεις, ενσωματώνοντάς την στον ΚΥΚ ως παράρτημα XI. Η νέα αυτή μέθοδος διευκρινίζει ότι, κατά την ετήσια εξέταση των αποδοχών και κατά τον χρόνο της ενδιάμεσης προσαρμογής, η Στατιστική Υπηρεσία υπολογίζει, σε συμφωνία με τις εθνικές στατιστικές υπηρεσίες, τις οικονομικές ισοτιμίες που καθορίζουν τις αγοραστικές ισοδυναμίες μεταξύ των καταβαλλομένων αποδοχών στους υπαλλήλους των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που εργάζονται εντός των κρατών μελών στις πρωτεύουσες και σε ορισμένους άλλους τόπους υπηρεσίας, με σημείο αναφοράς τις Βρυξέλλες. Επομένως, η νέα μέθοδος αντικατέστησε την επικαιροποίηση των διορθωτικών συντελεστών με τη βοήθεια κοινού δείκτη με μέθοδο ισοδύναμη με τη μέθοδο του ανά πενταετία ελέγχου και, κατά συνέπεια, με τον οριστικό ετήσιο ορισμό των συντελεστών.

9. Από 1ης Ιουλίου 1991, οι διορθωτικοί συντελεστές έπρεπε να καθοριστούν λαμβανομένων υπόψη των διατάξεων της νέας μεθόδου αναπροσαρμογής των αποδοχών. Εντούτοις, κατά την ετήσια αναπροσαρμογή του 1991, όπως και κατά την ενδιάμεση προσαρμογή του 1992, δεν μπόρεσε να γίνει ο οριστικός προσδιορισμός των διορθωτικών συντελεστών σύμφωνα με τους κανόνες της

νέας αυτής μεθόδου, ελλείψει στατιστικών δεδομένων. Κατόπιν αυτού, οι συντελεστές ορίστηκαν από το Συμβούλιο με την επιφύλαξη ενδεχομένων διορθώσεων μετά τον ανά πενταετία έλεγχο των διορθωτικών συντελεστών για την περίοδο από 1ης Ιανουαρίου 1986 μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1990.

10. Υπ' αυτές τις συνθήκες, στις 21 Δεκεμβρίου 1992, το Συμβούλιο εξέδωσε τους κανονισμούς (ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, Ευρατόμ) 3765/92, 3766/92 και 3761/92, που αναπροσαρμόζουν από την 1η Ιανουαρίου 1991, την 1η Ιουλίου 1991 και την 1η Ιουλίου 1992, τις αποδοχές και τις συντάξεις των υπαλλήλων και του λοιπού προσωπικού των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, καθώς και τους διορθωτικούς συντελεστές που εφαρμόζονται σ' αυτές τις αποδοχές και συντάξεις (ΕΕ L 383, αντιστοίχως σ. 1, 9 και 11, στο εξής: κανονισμός 3765/92, κανονισμός 3766/92 και κανονισμός 3761/92). Ο κανονισμός 3765/92, ο οποίος προβαίνει στην ανά πενταετία αναθεώρηση, στηρίζεται στην απόφαση 81/1061, ενώ οι κανονισμοί 3761/92 και 3766/92 στηρίζονται στο παράρτημα XI του ΚΥΚ. Οι κανονισμοί αυτοί ορίζουν, μεταξύ άλλων, διορθωτικό συντελεστή 111,5 για την Ιταλία με ισχύ από 1ης Ιανουαρίου 1991, 112,2 με ισχύ από 1ης Ιουλίου 1991 και 113,4 με ισχύ από 1ης Ιουλίου 1992 και ειδικό συντελεστή για το Varese ο οποίος, από τις ίδιες ημερομηνίες, ανερχόταν αντιστοίχως σε 104,3, 103,5 και 105,8.»

3 Ως προς τα πραγματικά περιστατικά που οδήγησαν στην προσφυγή ενώπιόν του, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε:

«11. Οι προσφεύγοντες στην υπόθεση Τ-544/93 είναι 1 405 υπάλληλοι της Επιτροπής υπηρετούντες στην Ispra (Varese).

12. Ο προσφεύγων στην υπόθεση Τ-566/93 είναι υπάλληλος της Επιτροπής υπηρετών στην Ispra (Varese).

13. Τον Δεκέμβριο του 1992 οι προσφεύγοντες εισέπραξαν τις αναπροσαρμογές των αποδοχών τους, οι οποίες υπολογίστηκαν βάσει των κανονισμών 3765/92 και 3766/92 και τον Ιανουάριο του 1993 έλαβαν το εκκαθαριστικό σημείωμα των αποδοχών τους για τον Δεκέμβριο του 1992, το οποίο είχε καταρτιστεί βάσει του κανονισμού 3761/92.

14. Με υπηρεσιακά σημειώματα της 18ης Μαρτίου 1993, ο προσφεύγων ατομικώς Riesch και οι λοιποί προσφεύγοντες από κοινού υπέβαλαν διοικητική ένσταση βάσει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, με την οποία αμφισβήτησαν τη νομιμότητα των διορθωτικών συντελεστών που προκύπτουν από τους κανονισμούς 3765/92, 3766/92 και 3761/92.

15. Με έγγραφο της 12ης Αυγούστου 1993, η Επιτροπή κοινοποίησε στον προσφεύγοντα Riesch απόφαση περί απορρίψεως της διοικητικής του ενστάσεως.

16. Η Επιτροπή δεν απάντησε στις διοικητικές ενστάσεις των λοιπών προσφευγόντων.

17. Υπ' αυτές τις συνθήκες, με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 18 Οκτωβρίου 1993, οι προσφεύγοντες, ήτοι ο Abello και άλλοι 1 404 μόνιμοι ή μη μόνιμοι υπάλληλοι, άσκησαν προσφυγή η οποία πρωτοκολλήθηκε με τον αριθμό Τ-544/93.

18. Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 15 Νοεμβρίου 1993, ο προσφεύγων Riesch άσκησε προσφυγή η οποία πρωτοκολλήθηκε με τον αριθμό Τ-566/93.

19. Με διατάξεις του Προέδρου του πέμπτου τμήματος του Πρωτοδικείου της 2ας και της 3ης Μαρτίου 1994, επετράπη στο Συμβούλιο να παρέμβει υπέρ της καθής στις υποθέσεις Τ-566/93 και Τ-544/93.

20. Με διάταξη του Προέδρου του πέμπτου τμήματος του Πρωτοδικείου της 20ής Ιουνίου 1994, οι υποθέσεις Τ-544/93 και Τ-566/93 συνενώθηκαν ως προς την προφορική διαδικασία και την έκδοση της αποφάσεως.»

Η απόφαση του Πρωτοδικείου

4 Ενώπιον του Πρωτοδικείου, οι προσφεύγοντες επικαλέστηκαν έξι λόγους προς στήριξη του ακυρωτικού τους αιτήματος. Ο πρώτος λόγος αντλούνταν από παράβαση των άρθρων 64 και 65 του ΚΥΚ, ο δεύτερος από παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως, ο τρίτος από το ότι οι εφαρμοζόμενοι δυνάμει των κανονισμών διορθωτικοί συντελεστές συνιστούσαν περίπτωση καταχρήσεως εξουσίας, ο τέταρτος από έλλειψη αιτιολογίας των επίδικων κανονισμών, ο πέμπτος από παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και των κεκτημένων δικαιωμάτων και ο έκτος από παράβαση του άρθρου 11 του παραρτήματος XI του ΚΥΚ (σκέψη 31 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

5 Το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι ο δεύτερος λόγος ταυτιζόταν με τον πρώτο, ο οποίος στην πραγματικότητα αποτελούνταν από τρία σκέλη. Το πρώτο σκέλος αντλούνταν από εσφαλμένη εκτίμηση των συνθηκών ζωής στις οποίες αναφέρεται το άρθρο 64 του ΚΥΚ, το δεύτερο από την εφαρμογή εσφαλμένης στατιστικής μεθόδου κατά τον προσδιορισμό της σχετικής με το κόστος ιδιοκατοικήσεως βασικής ισοτιμίας και το τρίτο από τον εσφαλμένο υπολογισμό ορισμένων βασικών ισοτιμιών (σκέψη 33).

6 Ως προς το πρώτο σκέλος, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι οι 173 βασικές ισοτιμίες αγοραστικής δυνάμεως, που έχει επιλέξει η Στατιστική Υπηρεσία σε συμφωνία με τις εθνικές στατιστικές υπηρεσίες, αποτελούν τους κατάλληλους δείκτες που αντικατοπτρίζουν, αναγκαστικά κατά προσέγγιση, το κόστος ζωής και, κατά συνέπεια, τις συνθήκες διαβιώσεως των κοινοτικών υπαλλήλων. Σύμφωνα με το Πρωτοδικείο, οι δείκτες αυτοί παρέχουν πράγματι τη δυνατότητα να προσδιοριστούν, με τη μεγαλύτερη δυνατή ακρίβεια, οι δαπάνες για τις οποίες οι υπάλληλοι διαθέτουν τις αποδοχές τους, λαμβανομένων υπόψη των καταναλωτικών τους συνηθειών (σκέψη 41).

7 Επομένως, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι το Συμβούλιο, στηριζόμενο σε δείκτες οι οποίοι διαμορφώνονται κυρίως με βάση στοιχεία καταναλώσεως, δεν παρέβη τους γενικούς κανόνες που το ίδιο θέσπισε με τα άρθρα 64 και 65 του ΚΥΚ ούτε παραβίασε την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως (σκέψη 42).

8 Ως προς το δεύτερο σκέλος, οι προσφεύγοντες υποστήριξαν ότι η εισαγωγή νέας στατιστικής μεθόδου για τον προσδιορισμό της βασικής ισοτιμίας αριθ. 71 περί ιδιοκατοικήσεως συνεπαγόταν δυσμενή διάκριση εις βάρος των τοποθετημένων στην Ispra υπαλλήλων (σκέψη 44).

9 Συναφώς, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε κατ' αρχάς ότι η Επιτροπή έχει δηλώσει κατ' επανάληψη, χωρίς οι προσφεύγοντες να εγείρουν ως προς το σημείο αυτό αντιρρήσεις, ότι η μέθοδος του καταλογιζομένου μισθώματος είχε εγκριθεί από τις εθνικές στατιστικές υπηρεσίες και είχε εφαρμοστεί σε όλους τους τόπους υπηρεσίας (σκέψη 59).

10 Ακολούθως, το Πρωτοδικείο επεσήμανε ότι ο ΚΥΚ δεν έχει επιλέξει συγκεκριμένη στατιστική μέθοδο για τον προσδιορισμό των διορθωτικών συντελεστών (σκέψη 60).

11 Ως προς τις λεπτομέρειες της συλλογής των δεδομένων που μπορούν να αντικατοπτρίζουν κατά τον καλύτερο δυνατό τρόπο τα μισθώματα στους τόπους υπηρεσίας των υπαλλήλων, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι η μέθοδος έρευνας στα μεσιτικά γραφεία, την οποία έχει εφαρμόσει η Στατιστική Υπηρεσία σε όλους τους τόπους υπηρεσίας των υπαλλήλων, παρέσχε, εν προκειμένω, τη δυνατότητα να προσδιοριστεί το κόστος στεγάσεως των μονίμων και λοιπών υπαλλήλων της Επιτροπής που υπηρετούν στο Κοινό Κέντρο Ερευνών της Ispra κατά τρόπο αρκούντως σύμφωνο με τις ιδιαιτερότητες της ζώνης κατοικίας και το επίπεδο ζωής αυτών των μονίμων και λοιπών υπαλλήλων (σκέψη 64).

12 Τέλος, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι το γεγονός ότι η Επιτροπή τροποποίησε τη στατιστική μέθοδο σε σχέση με εκείνη που χρησιμοποίησε κατά τον έλεγχο του 1985 δεν συνεπάγεται ότι στην επικρινόμενη στην προκειμένη περίπτωση μέθοδο εμφιλοχώρησε πρόδηλο σφάλμα εκτιμήσεως. Κατά το Πρωτοδικείο, από τις σχετικές εξηγήσεις της Επιτροπής, τις οποίες δεν αμφισβήτησαν οι προσφεύγοντες, προκύπτει ότι κατά τον έλεγχο του 1985 ελήφθη κατ' εξαίρεση υπόψη το κόστος επενδύσεως και συντηρήσεως των κατοικιών, λόγω του ιδιαίτερου γεγονότος ότι οι έρευνες που πραγματοποιήθηκαν στους υπαλλήλους το 1985 περιελάμβαναν τα προβλεπόμενα από τον νόμο επιδοτούμενα μισθώματα, όπως «l'equo canone» ή τα μισθώματα που συμφωνούνται με βάση τα «patti in deroga», δηλαδή τα πολύ χαμηλά μισθώματα (σκέψη 65).

13 Με βάση το σύνολο των σκέψεων αυτών, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι το Συμβούλιο, χωρίς να υπερβεί τα όρια της διακριτικής ευχερείας που του αναγνωρίζει ο ΚΥΚ και χωρίς να παραβιάσει ούτε τα άρθρα 64 και 65 του ΚΥΚ ούτε την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως, ενήργησε κατά τρόπο επαρκώς προσεκτικό και ορθολογικό επιλέγοντας με τους επίδικους κανονισμούς, για τον προσδιορισμό των διορθωτικών συντελεστών, τη μέθοδο του καταλογιζομένου μισθώματος για τον προσδιορισμό των ισοτιμιών ιδιοκατοικήσεως (σκέψη 66).

14 Ως προς το τρίτο σκέλος του πρώτου λόγου, το οποίο αντλείται από εσφαλμένο υπολογισμό ορισμένων βασικών ισοτιμιών, το Πρωτοδικείο εξέτασε αν οι ισοτιμίες αυτές καθορίστηκαν ευλόγως και κατά τρόπο ο οποίος δεν ήταν προδήλως εσφαλμένος. Από την εξέταση αυτή (σκέψεις 78 ως 81), το Πρωτοδικείο κατέληξε ότι το τρίτο σκέλος του πρώτου λόγου ήταν αβάσιμο (σκέψη 82).

15 Επομένως, το Πρωτοδικείο απέρριψε τον πρώτο και τον δεύτερο λόγο (σκέψη 83).

16 Στο πλαίσιο του τρίτου λόγου τους, οι προσφεύγοντες υποστήριξαν ότι το Συμβούλιο και η Επιτροπή ενήργησαν κατά τρόπο συνιστώντα κατάχρηση εξουσίας, καθόσον οι προβλεπόμενοι από τους επίδικους κανονισμούς διορθωτικοί συντελεστές δεν θεσπίστηκαν με σκοπό την εξασφάλιση της αγοραστικής ισοδυναμίας των αποδοχών μεταξύ των υπηρετούντων σε διαφόρους

τόπους υπαλλήλων και την προσαρμογή των αποδοχών στις συνθήκες ζωής, αλλά με σκοπό να ανακοπεί η αύξηση των αποδοχών αυτών, τουλάχιστον όσον αφορά την αύξηση των αποδοχών των τοποθετημένων στην Ispra υπαλλήλων (σκέψη 84).

17 Συναφώς, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι οι βαλλόμενοι διορθωτικοί συντελεστές καθορίστηκαν σύμφωνα με τις διατάξεις του ΚΥΚ και τις στατιστικές μεθόδους που έχουν εγκριθεί από τις εθνικές στατιστικές υπηρεσίες με σκοπό να διασφαλιστεί, στον υψηλότερο δυνατό βαθμό, η αγοραστική ισοδυναμία των αποδοχών των κοινοτικών υπαλλήλων. Επιπλέον, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι οι προσφεύγοντες δεν προέβαλαν άλλες σχετικές και συγκλίνουσες ενδείξεις από τις οποίες να προκύπτει ότι οι επίδικοι κανονισμοί εκδόθηκαν κατά κατάχρηση εξουσίας. Επομένως, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι ο τρίτος λόγος ήταν αβάσιμος και έπρεπε να απορριφθεί (σκέψη 86).

18 Με τον τέταρτο λόγο τους, οι προσφεύγοντες ισχυρίστηκαν ενώπιον του Πρωτοδικείου ότι οι προσβαλλόμενοι κανονισμοί ήσαν ανεπαρκώς αιτιολογημένοι (σκέψη 87).

19 Ως προς το σημείο αυτό, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι, στην προκειμένη περίπτωση, οι επίδικοι κανονισμοί παρέπεμπαν σαφώς στις ισχύουσες διατάξεις του ΚΥΚ και ανέφεραν ότι εκδόθηκαν στο πλαίσιο των ετήσιων και των ανά πενταετία ελέγχων. Επιπλέον, σύμφωνα με το Πρωτοδικείο, προέκυπτε ότι οι νέοι διορθωτικοί συντελεστές εισήχθησαν αφενός λόγω ορισμένων αποκλίσεων που διαπιστώθηκαν μεταξύ των διορθωτικών συντελεστών που εφαρμόζονται σε ορισμένες χώρες υπηρεσίας υπαλλήλων και εκείνων που προέκυψαν από τους ελέγχους και, αφετέρου, λόγω του προσωρινού χαρακτήρα των οικονομικών ισοτιμιών που ορίζουν οι κανονισμοί 3834/91 και (ΕΟΚ, Ευρατόμ, ΕΚΑΧ) 2014/92 του Συμβουλίου, της 20ής Ιουλίου 1992, για την προσαρμογή των διορθωτικών συντελεστών που εφαρμόζονται σε ορισμένα κράτη μέλη στις αποδοχές και συντάξεις των υπαλλήλων και του λοιπού προσωπικού των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 205, σ. 1) (σκέψη 90).

20 Επομένως, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι οι προσβαλλόμενοι κανονισμοί ανταποκρίνονταν στις απαιτήσεις του άρθρου 190 της Συνθήκης και ότι, κατά συνέπεια, ο αντλούμενος από την έλλειψη αιτιολογίας των προσβαλλομένων κανονισμών λόγος έπρεπε να απορριφθεί (σκέψη 91).

21 Ως προς τον αντλούμενο από την παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και των κεκτημένων δικαιωμάτων πέμπτο λόγο, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι, όσον αφορά τον καθορισμό των διορθωτικών συντελεστών, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι οι υπάλληλοι βρίσκονται σε κατάσταση από την οποία προκύπτει ότι η διοίκηση τους έχει δημιουργήσει βάσιμες ελπίδες, δεδομένου ότι η διοίκηση ουδέποτε έδωσε διαβεβαιώσεις ως προς την εφαρμογή συγκεκριμένης στατιστικής μεθόδου ή ως προς την αυτόματη αύξηση των αποδοχών στο πλαίσιο των προσαρμογών και των αναθεωρήσεων των διορθωτικών συντελεστών (σκέψη 95). Κατά συνέπεια, το Πρωτοδικείο απέρριψε τον πέμπτο λόγο (σκέψη 96).

22 Με τον έκτο λόγο τους, οι προσφεύγοντες υποστήριξαν ότι η Στατιστική Υπηρεσία παρέβη την υποχρέωση που υπέχει από το άρθρο 11 του παραρτήματος XI του ΚΥΚ να μεριμνά για την ποιότητα των βασικών δεδομένων και των στατιστικών μεθόδων που εφαρμόζονται για τον προσδιορισμό των στοιχείων που λαμβάνονται υπόψη για τις αναπροσαρμογές των αποδοχών και αυτό συνέβη ιδίως με τις ισοτιμίες αριθ. 71 και 45 (σκέψη 97).

23 Το Πρωτοδικείο έκρινε ότι από τη δικογραφία προέκυπτε ότι η Στατιστική Υπηρεσία καταβάλλει διαρκώς προσπάθειες τελειοποιήσεως των στατιστικών μεθόδων, προκειμένου να προσδιορίζει κατά τον καταλληλότερο δυνατό τρόπο το κόστος ζωής στους τόπους υπηρεσίας των υπαλλήλων, ώστε να εξασφαλίζεται, κατά το μέτρο του δυνατού, η αγοραστική ισοδυναμία των αποδοχών των κοινοτικών υπαλλήλων. Επιπλέον, το Πρωτοδικείο επισήμανε ότι οι επικρινόμενοι διορθωτικοί συντελεστές καθορίστηκαν σε συμφωνία με τις εθνικές στατιστικές υπηρεσίες βάσει στοιχείων παρασχεθέντων από αυτές, σύμφωνα με τις διατάξεις του παραρτήματος XI του ΚΥΚ. Υπ' αυτές τις συνθήκες, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι ούτε η Επιτροπή ούτε η Στατιστική Υπηρεσία ήσαν υποχρεωμένες να παράσχουν στους υπαλλήλους το σύνολο των δεδομένων με βάση τα οποία έγιναν οι στατιστικοί υπολογισμοί για τον προσδιορισμό των βασικών ισοτιμιών (σκέψη 99). Κατά συνέπεια, ο έκτος λόγος απορρίφθηκε (σκέψη 100).

Η αίτηση αναιρέσεως

24 Με την αίτησή τους οι προσφεύγοντες ζητούν από το Δικαστήριο να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλομένη απόφαση και να αποφανθεί επί της διαφοράς ή να αναπέμψει την υπόθεση ενώπιον του Πρωτοδικείου, προκειμένου αυτό να υποχρεώσει την Επιτροπή να γνωστοποιήσει επακριβώς τα αποσπάσματα και αντίγραφα λογαριασμών και τις τιμές με βάση τις οποίες ορίστηκαν οι βασικές ισοτιμίες που χρησιμοποιούνται για τον καθορισμό των προβλεπομένων στους κανονισμούς 3761/92, 3765/92 και 3766/92 διορθωτικών συντελεστών, προκειμένου να διατάξει το Πρωτοδικείο πραγματογνωμοσύνη ως προς το αν τα αποσπάσματα και αντίγραφα λογαριασμών και οι τιμές καθώς και τα συναχθέντα πορίσματα για τον ορισμό των προαναφερθέντων διορθωτικών συντελεστών είναι ορθά, προκειμένου να διαπιστώσει το Πρωτοδικείο ότι οι καταβαλλόμενες στους προσφεύγοντες αποδοχές, όπως αναγράφονται στα εκκαθαριστικά σημειώματα αποδοχών του Δεκεμβρίου 1992 και των επομένων μηνών, δεν ανταποκρίνονται στις οφειλόμενες και, κατά συνέπεια, ότι οι κανονισμοί 3761/92, 3765/92 και 3766/92 δεν έχουν εφαρμογή στους προσφεύγοντες, προκειμένου το Πρωτοδικείο να αναγνωρίσει ως παράνομα τα εκκαθαριστικά αυτά σημειώματα αποδοχών και να τα ακυρώσει, προκειμένου να ακυρώσει το Πρωτοδικείο την απόφαση της 12ης Αυγούστου 1993, με την οποία η Επιτροπή απέρριψε τη στηριζομένη στο άρθρο 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ διοικητική ένσταση του Riesch, προκειμένου να αποφασίσει το Πρωτοδικείο τη λήψη παντός άλλου μέτρου ως συνέπεια των προηγούμενων σημείων και προκειμένου να υποχρεώσει την Επιτροπή να καταβάλει τα οφειλόμενα ποσά και να αποκαταστήσει τις προκληθείσες ζημίες (ιδίως τις απορρέουσες από την επελθούσα στο μεταξύ υποτίμηση του νομίσματος, αφότου οι οφειλόμενες πληρωμές κατέστησαν ληξιπρόθεσμες μέχρις εξοφλήσεως), καθώς και να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα, υπολογιζόμενα σε συνάρτηση με τα ανώτατα ποσά που επιτρέπουν οι ισχύουσες στην Ιταλία διατάξεις περί δικαστικών εξόδων.

Οι προβαλλόμενοι λόγοι προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως

25 Στο πλαίσιο της αιτήσεώς τους, οι αναιρεσείοντες επικαλούνται δέκα λόγους κατά της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

26 Με τον πρώτο λόγο τους, οι αναιρεσείοντες ισχυρίζονται ότι με την αναιρεσιβαλλομένη απόφαση το Πρωτοδικείο δεν τήρησε τις θεμελιώδεις αρχές του

δικονομικού δικαίου και ότι, κατά συνέπεια, παρέβη το άρθρο ΣΤ, παράγραφος 2, της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση, το άρθρο 81, προτελευταία παύλα, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου και το άρθρο 136 της Συνθήκης Ευρατόμ ερμηνευομένου υπό το φως των διατάξεων του άρθρου 140 Α, παράγραφος 2, της ίδιας Συνθήκης.

27 Με τον δεύτερο λόγο τους, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν, πρώτον, ότι η διαπίστωση του Πρωτοδικείου ότι η διάταξη του άρθρου 64 του ΚΥΚ έχει την έννοια ότι ο διορθωτικός συντελεστής πρέπει να συνδέεται μόνο με τις δαπάνες που πραγματοποιούν οι κοινοτικοί υπάλληλοι για την αγορά καταναλωτικών αγαθών και την παροχή υπηρεσιών δεν ανταποκρίνεται στο γράμμα του άρθρου αυτού, το οποίο αναφέρεται στις «συνθήκες ζωής στους διαφόρους τόπους υπηρεσίας», οπότε το Πρωτοδικείο δεν αιτιολόγησε επαρκώς την απόρριψη της αιτιάσεώς τους ότι η Επιτροπή παρέβη την εν λόγω διάταξη. Δεύτερον, υποστηρίζουν ότι το Πρωτοδικείο δεν έλαβε υπόψη του τα επιχειρήματά τους σύμφωνα με τα οποία ο διορθωτικός συντελεστής πρέπει να ορίζεται σε συνάρτηση με όλες τις πιθανές αγορές για τις οποίες οι κοινοτικοί υπάλληλοι διαθέτουν πραγματικά τις αποδοχές τους και σε συνάρτηση με το διαφορετικό ποσοστό που μπορούν να διαθέτουν για την αγορά καταναλωτικών αγαθών και υπηρεσιών σε σχέση με τις διαφορετικές συνθήκες ζωής στους διαφόρους τόπους όπου εργάζονται. Εξάλλου, για τον προσδιορισμό των οικονομικών ισοτιμιών, η Επιτροπή στηρίχθηκε μόνο σ' ένα καταναλωτικό πρότυπο και δεν έλαβε υπόψη της άλλες σημαντικές συνιστώσες των συνθηκών ζωής, όπως η αποταμίευση ή οι επενδύσεις.

28 Με τον τρίτο λόγο, οι αναιρεσείοντες εκθέτουν ότι το Πρωτοδικείο δεν αιτιολόγησε ή δεν αιτιολόγησε επαρκώς την απόφασή του όσον αφορά την εισαγωγή νέας μεθόδου υπολογισμού της βασικής ισοτιμίας αριθ. 71 (ιδιοκατοίκηση). Φρονούν ότι η εισαγωγή της εν λόγω μεθόδου υπολογισμού συνιστά παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως, καθόσον εφαρμόστηκε ειδική μεταχείριση, μη δικαιολογούμενη από κάποια ειδική μεταβολή, μόνο στους υπαλλήλους του Κέντρου της Ispra, τη δε παραβίαση αυτή ούτε η Επιτροπή ούτε το Πρωτοδικείο μπόρεσαν ποτέ να εξηγήσουν. Επομένως, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι η αναιρεσιβαλλομένη απόφαση, καθόσον δικαιολογεί την τροποποίηση της προηγουμένως χρησιμοποιούμενης μεθόδου υπολογισμού, είναι αστήρικτη.

29 Με τον τέταρτο λόγο, οι αναιρεσείοντες εκτιμούν ότι το Πρωτοδικείο δεν εξέτασε επαρκώς το κατά τη γνώμη τους σφάλμα υπολογισμού στη βασική ισοτιμία αριθ. 71 τόσο από μεθοδολογική όσο και από πραγματική άποψη. Ειδικότερα, φρονούν αφενός ότι η χρησιμοποιηθείσα μέθοδος, μολονότι μπορεί να αποδειχθεί ορθή όταν οι συνεκτιμώμενες διαφορετικές ζώνες παρουσιάζουν ομοιογενή διαρθρωτικά χαρακτηριστικά, δεν μπορεί να εφαρμοστεί στην προκειμένη περίπτωση στην οποία λαμβάνονται υπόψη ζώνες των οποίων οι αγορές ακινήτων παρουσιάζουν σημαντικές διαρθρωτικές διαφορές. Αφετέρου, ως προς το πραγματικό μέρος, οι αναιρεσείοντες παρατηρούν ότι η αναιρεσιβαλλομένη απόφαση παρέλειψε πλήρως να εξετάσει αν τα πραγματικά δεδομένα ανταποκρίνονται ή όχι στην αλήθεια.

30 Με τον πέμπτο λόγο, οι αναιρεσείοντες προσάπτουν στο Πρωτοδικείο ότι δεν έλαβε υπόψη του τις αιτιάσεις τους ως προς τα λάθη που διαπράχθηκαν κατά τον υπολογισμό των ισοτιμιών αριθ. 131 (τηλεφωνικά έξοδα), 127 (ταξίδια με σιδηρόδρομο) και 45 (μη αλκοολούχα ποτά). Ως προς την ισοτιμία αριθ. 131, οι αναιρεσείοντες υπενθυμίζουν ότι το Πρωτοδικείο αιτιολόγησε το συμπέρασμά του διαπιστώνοντας ότι οι προσφεύγοντες δεν προσκόμισαν κανένα στοιχείο ικανό να αμφισβητήσει τις εξηγήσεις που παρέσχε η Επιτροπή. Οι αναιρεσείοντες όχι μόνον προέβαλαν επιχειρήματα, αλλά και προσκόμισαν ειδικά έγγραφα υπογραμμίζοντας αφενός την πρόδηλη αντίθεση μεταξύ των καταγραφέντων δεδομένων και των πραγματικών δεδομένων και, αφετέρου, την επίπτωση του εν λόγω σφάλματος. Ως προς την ισοτιμία αριθ. 127, το Πρωτοδικείο έκρινε αβάσιμες τις επικρίσεις των προσφευγόντων, ενώ συγχρόνως δέχθηκε το επιχείρημα που ανέπτυξαν ως προς τον ανορθολογικό χαρακτήρα της προσεγγίσεως του προβλήματος από την Επιτροπή. Τέλος, κατά τους αναιρεσείοντες, μολονότι το σφάλμα της Στατιστικής Υπηρεσίας ως προς την ισοτιμία αριθ. 45 είναι αναμφισβήτητο, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι δεν ήταν σημαντικό, λόγω της πολύ μικρής επιπτώσεώς του επί του διορθωτικού συντελεστή, αν και στην πραγματικότητα το σφάλμα αυτό ήταν πρόδηλο και σημαντικό.

31 Με τον έκτο λόγο, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι η προσβαλλομένη απόφαση δεν έκρινε ως σημαντικά άλλα επιχειρήματα που επικαλέστηκε ο Riesch σχετικά με άλλες ισοτιμίες. Δεδομένου ότι δεν δέχθηκε το αίτημα περί διεξαγωγής αποδείξεως και δεν έλαβε υπόψη του τις αιτιάσεις που διατύπωσαν οι αναιρεσείοντες, το Πρωτοδικείο κατέληξε, κατά τους αναιρεσείοντες, σε αυθαίρετη κρίση.

32 Με τον έβδομο λόγο, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι κακώς το Πρωτοδικείο απέρριψε το αίτημά τους περί διενεργείας πραγματογνωμοσύνης προκειμένου να επαληθευθούν τα επιχειρήματά τους περί αποκλίσεων τιμών ή ογκομετρικών σχέσεων.

33 Με τον όγδοο λόγο, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι το Πρωτοδικείο ενήργησε κατά κατάχρηση εξουσίας, καθόσον αρκέστηκε στην ανετότερη και ευκολότερη λύση, υιοθετώντας, χωρίς τις δέουσες εξηγήσεις, τα επιχειρήματα ενός των διαδίκων χωρίς να λάβει υπόψη του τα επιχειρήματα του αντιδίκου.

34 Με τον ένατο λόγο, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι η αναιρεσιβαλλομένη απόφαση είναι ανεπαρκώς αιτιολογημένη ως προς τον λόγο σχετικά με την έλλειψη αιτιολογίας του κανονισμού 3761/92 και του κανονισμού 3765/92 από το Συμβούλιο. Κατά τη γνώμη τους, το Πρωτοδικείο υιοθέτησε αμιγώς τυπικό τρόπο προσεγγίσεως.

35 Με τον δέκατο λόγο, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι η τροποποίηση στην οποία προέβη το Συμβούλιο στη βασική ισοτιμία αριθ. 71 (ιδιοκατοίκηση), παραβιάζει την αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και των κεκτημένων δικαιωμάτων, τα οποία το Πρωτοδικείο δεν προστάτευσε. Κατά τη γνώμη τους, η μη συνεκτίμηση του ληφθέντος υπόψη κατά το παρελθόν ειδικού χαρακτήρα της περιοχής Ispra κατά τον προσδιορισμό της βασικής ισοτιμίας αριθ. 71 διέψευσε τη δικαιολογημένη εμπιστοσύνη τους στη χρησιμοποιούμενη μέθοδο υπολογισμού. Συναφώς, οι αναιρεσείοντες υπογραμμίζουν ιδίως ότι η τροποποίηση αυτής της μεθόδου υπολογισμού δεν συνοδευόταν από μεταβολή της πραγματικής καταστάσεως.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

36 Δυνάμει του άρθρου 119 του Κανονισμού Διαδικασίας, όταν η αίτηση αναιρέσεως είναι προδήλως απαράδεκτη ή προδήλως αβάσιμη, το Δικαστήριο μπορεί, κατά πάσα στάση της δίκης, να την απορρίψει με αιτιολογημένη διάταξη.

37 Σύμφωνα με το άρθρο 168 Α της Συνθήκης και το άρθρο 51 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, η αίτηση αναιρέσεως περιορίζεται σε νομικά ζητήματα και ως λόγοι αναιρέσεως επιτρέπεται να προβληθούν η αναρμοδιότητα του Πρωτοδικείου, πλημμέλειες κατά την ενώπιόν του διαδικασία που θίγουν τα συμφέροντα του αναιρεσείοντος και παραβίαση του κοινοτικού δικαίου από το Πρωτοδικείο.

38 Το άρθρο 112, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου προβλέπει ότι η αίτηση αναιρέσεως περιέχει τους προβαλλόμενους νομικούς λόγους και επιχειρήματα.

39 Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να αναφέρει σαφώς τα επικρινόμενα στοιχεία της αποφάσεως της οποίας ζητείται η αναίρεση καθώς και τα νομικά επιχειρήματα που στηρίζουν ειδικώς το αίτημα αυτό (διάταξη της 14ης Δεκεμβρίου 1995, C-173/95 P, Hogan κατά Δικαστηρίου, Συλλογή 1995, σ. I-4905, σκέψη 20).

40 Κατά πάγια νομολογία, δεν πληροί την επιταγή αυτή η αίτηση αναιρέσεως η οποία περιορίζεται στην επανάληψη ή στην κατά γράμμα παράθεση των λόγων και επιχειρημάτων που έχουν ήδη προβληθεί ενώπιον του Πρωτοδικείου, περιλαμβανομένων και εκείνων που στηρίζονται σε πραγματικούς ισχυρισμούς που έχουν ρητώς απορριφθεί από αυτό· πράγματι, μια τέτοια αίτηση

αναιρέσεως αποτελεί στην πραγματικότητα αίτηση για απλή επανεξέταση της ασκηθείσας ενώπιον του Πρωτοδικείου προσφυγής, πράγμα που, σύμφωνα με το προπαρατεθέν άρθρο 49 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, δεν εμπίπτει στην αρμοδιότητα του τελευταίου (βλ. τη διάταξη της 26ης Σεπτεμβρίου 1994, C-26/94 P, X κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. I-4379, σκέψη 13).

41 Ως προς τον πρώτο και τον έκτο λόγο, αρκεί η διαπίστωση ότι οι αναιρεσείοντες δεν διευκρινίζουν τα επιχειρήματα που αποδεικνύουν ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε νομική πλάνη κατά την εκτίμηση στην οποία προέβη (διατάξεις της 7ης Μαρτίου 1994, C-338/93 P, De Hoe κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. I-819, σκέψη 18· της 1ης Φεβρουαρίου 1993, C-318/92 P, Moat κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. I-481, σκέψη 13, και της 12ης Δεκεμβρίου 1996, C-49/96 P, Προγούλης κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. I-6803, σκέψη 24).

42 Επομένως, ο πρώτος και ο έκτος λόγος πρέπει να απορριφθούν ως προδήλως απαράδεκτοι.

43 Ως προς το πρώτο σκέλος του δευτέρου λόγου, από τη σκέψη 40 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι το Πρωτοδικείο εξέτασε εμπεριστατωμένα το ζήτημα της ερμηνείας της εν λόγω διατάξεως και αιτιολόγησε επαρκώς κατά νόμο το συμπέρασμά του ότι η σχετική αιτίαση των προσφευγόντων ήταν αβάσιμη.

44 Επομένως, το πρώτο σκέλος του δευτέρου λόγου πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως αβάσιμο.

45 Ως προς το δεύτερο σκέλος του δευτέρου λόγου και το πρώτο σκέλος του τετάρτου λόγου, πρέπει να υπομνησθεί ότι η αίτηση αναιρέσεως δεν μπορεί να περιορίζεται σε επανάληψη των ήδη προβληθέντων ενώπιον του Πρωτοδικείου λόγων και επιχειρημάτων, χωρίς την προβολή επιχειρημάτων που αποδεικνύουν ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε νομικό σφάλμα.

46 Στην προκειμένη περίπτωση, πρέπει να σημειωθεί ότι, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 35 και 45 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, τα προβαλλόμενα επιχειρήματα περιορίζονται σε επανάληψη των προβληθέντων ενώπιον του Πρωτοδικείου επιχειρημάτων, τα οποία απορρίφθηκαν αντιστοίχως με τις σκέψεις 39 έως 43 και 52 έως 67 της προαναφερθείσας αποφάσεως, χωρίς οι αναιρεσείοντες να αναφέρουν σε ποιο νομικό σφάλμα υπέπεσε το Πρωτοδικείο κατά τον σχηματισμό της κρίσεώς του.

47 Επομένως, το δεύτερο σκέλος του δευτέρου λόγου και το πρώτο σκέλος του τετάρτου λόγου πρέπει να απορριφθούν ως προδήλως απαράδεκτα.

48 Ως προς τον τρίτο λόγο, από τις σκέψεις 9 έως 13 της παρούσας διατάξεως προκύπτει ότι, αντιθέτως προς τους ισχυρισμούς των αναιρεσειόντων, το Πρωτοδικείο απάντησε στην αιτίαση σχετικά με την εισαγωγή νέας στατιστικής μεθόδου για τον προσδιορισμό της βασικής ισοτιμίας αριθ. 71 (ιδιοκατοίκηση), διαπιστώνοντας κυρίως ότι οι προσφεύγοντες δεν απέδειξαν την ύπαρξη προδήλου σφάλματος εκτιμήσεως από το οποίο πάσχει η θεσπισθείσα από το Συμβούλιο μέθοδος.

49 Ως προς το περιεχόμενο της αιτιολογίας, πρέπει επίσης να λεχθεί ότι ο τρίτος λόγος στηρίζεται σε πραγματικά ζητήματα τα οποία δεν υπόκεινται στον αναιρετικό έλεγχο του Δικαστηρίου. Συγκεκριμένα, το Πρωτοδικείο είναι το μόνο αρμόδιο, αφενός, για τη διαπίστωση των πραγματικών περιστατικών, εκτός αν η ανακρίβεια του περιεχομένου των διαπιστώσεών του προκύπτει από τα υποβληθέντα σ' αυτό στοιχεία της δικογραφίας, και, αφετέρου, για την εκτίμηση αυτών των πραγματικών περιστατικών. Επομένως, η εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών δεν αποτελεί, με την επιφύλαξη της περιπτώσεως αλλοιώσεως των στοιχείων που προσκομίζονται ενώπιον του Πρωτοδικείου, νομικό ζήτημα υποκείμενο, ως εκ της φύσεώς του, στον αναιρετικό έλεγχο του Δικαστηρίου (απόφαση της 2ας Μαρτίου 1994, C-53/92 P, Hilti κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. I-667, σκέψη 42).

50 Επομένως, ο τρίτος λόγος πρέπει να απορριφθεί αφενός μεν ως προδήλως αβάσιμος, αφετέρου δε ως προδήλως απαράδεκτος.

51 Ως προς το δεύτερο σκέλος του τετάρτου λόγου και τον πέμπτο και τον έκτο λόγο, πρέπει να λεχθεί ότι οι αναιρεσείοντες περιορίζονται στην αμφισβήτηση της εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών από το Πρωτοδικείο.

52 Από τις παρατιθέμενες στη σκέψη 37 της παρούσας διατάξεως διατάξεις προκύπτει ότι η αίτηση αναιρέσεως μπορεί να στηρίζεται μόνο σε λόγους που αφορούν την παράβαση κανόνων δικαίου, αποκλειομένης πάσης εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών.

53 Επομένως, όταν το Πρωτοδικείο έχει διαπιστώσει ή εκτιμήσει τα πραγματικά περιστατικά, το Δικαστήριο είναι αρμόδιο, δυνάμει του άρθρου 168 Α της Συνθήκης, μόνο να ελέγξει τον νομικό χαρακτηρισμό των πραγματικών αυτών περιστατικών και τις έννομες συνέπειες που έχει συναγάγει το Πρωτοδικείο (απόφαση της 1ης Ιουνίου 1994, C-136/92 P, Επιτροπή κατά Brazzelli Lualdi κ.λπ., Συλλογή 1994, σ. I-1981, σκέψεις 48 και 49). Εξάλλου, το Δικαστήριο δεν είναι κατ' αρχήν αρμόδιο να εξετάσει τα αποδεικτικά στοιχεία στα οποία το Πρωτοδικείο θεμελίωσε την κρίση του. Συγκεκριμένα, εφόσον η προσκόμιση των αποδεικτικών αυτών στοιχείων ήταν νομότυπη και τηρήθηκαν οι εφαρμοστέες γενικές αρχές του δικαίου και οι δικονομικοί κανόνες περί βάρους αποδείξεως και διεξαγωγής των αποδείξεων, το Πρωτοδικείο και μόνον είναι αρμόδιο να εκτιμήσει την αποδεικτική αξία των στοιχείων που του έχουν υποβληθεί (απόφαση Επιτροπή κατά Brazzelli Lualdi κ.λπ., όπ.π., σκέψη 66).

54 Επομένως, πρέπει να απορριφθούν το δεύτερο σκέλος του τετάρτου λόγου και ο πέμπτος και ο έκτος λόγος ως προδήλως απαράδεκτοι.

55 Ως προς τον έβδομο και τον όγδοο λόγο, αρκεί η διαπίστωση ότι οι αναιρεσείοντες δεν επικαλούνται καμία παράβαση κανόνα δικαίου. Ειδικότερα ως προς τον έβδομο λόγο, οι αναιρεσείοντες δεν διευκρινίζουν ούτε το προσαπτόμενο ελάττωμα ούτε τα επιχειρήματα επί των οποίων θεμελιώνεται. Ως

προς τον όγδοο λόγο, οι αναιρεσείοντες δεν εξηγούν ούτε το νομικό σφάλμα στο οποίο υπέπεσε η αναιρεσιβαλλομένη απόφαση ούτε τα επιχειρήματα που προβάλλονται προς στήριξη του λόγου αυτού.

56 Επομένως, ο έβδομος και ο όγδοος λόγος πρέπει να απορριφθούν ως προδήλως απαράδεκτοι.

57 Με τον ένατο λόγο, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι η αναιρεσιβαλλομένη απόφαση είναι ανεπαρκώς αιτιολογημένη ως προς τον σχετικό με την έλλειψη αιτιολογίας των προσβαλλομένων κανονισμών λόγο.

58 Συναφώς, πρέπει να λεχθεί ότι οι αναιρεσείοντες δεν διευκρινίζουν σε τι συνίσταται η παράλειψη του Πρωτοδικείου να αιτιολογήσει την απόρριψη του λόγου τους.

59 Επομένως, ο ένατος λόγος πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως απαράδεκτος.

60 Από το σύνολο των ανωτέρω σκέψεων προκύπτει ότι οι λόγοι που προβάλλουν οι αναιρεσείοντες προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως είναι είτε προδήλως απαράδεκτοι είτε προδήλως αβάσιμοι. Επομένως, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί κατ' εφαρμογή του άρθρου 119 του Κανονισμού Διαδικασίας.

Επί των δικαστικών εξόδων

61 Σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, το οποίο έχει εφαρμογή στην αναιρετική διαδικασία σύμφωνα με το άρθρο 118, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του αντιδίκου. Δεδομένου ότι οι αναιρεσείοντες ηττήθησαν, πρέπει να καταδικαστούν στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα)

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Καταδικάζει τους Abello κ.λπ. και τον Riesch στα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 5 Φεβρουαρίου 1998.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του τέταρτου τμήματος

H. Ragnemalm